

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 180 Lei
 pe jumătate 90 Lei
 în America pe un 2 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIREA POPORULUI“, Blaj, Jud. Târnava-mică
 Director: ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Mântuirea prin muncă

de GAVRIL TODICA

Oricum s'ar învârti cârmuitorii, oricât de isteți și norocoși s'ar dovedi în contractarea împrumuturilor, ori în necontractarea lor: *mântuirea adevărată ne vine numai dela munca cetățenilor.*

Numai prin muncă se produc bunurile economice, de cari avem trebuință cu toții și prisosul cărora se poate exporta, se poate vinde în țări străine, aducând gologani în România.

Numai prin muncă neîncetată se pot produce bunuri peste bunuri, încât să se nască o concurență sănătoasă, prin care se ieftinește traiul în lăuntrul țării.

Dacă nu se întreprinde munca aceasta în toate colțurile României, pe pământ și sub pământ, în fabrici și ateliere, atunci urmarea stabilizării valutei noastre va fi *scumpirea traiului*. Așa s'a întâmplat în toate țările, în cari s'a făcut stabilizarea, dar nu s'a produs concurență între producători.

Dacă nu se va munci de ajuns, scumpirea se va ivi mai ales din cauza urcării impozitelor (dărilor). Și impozitele se vor urca din cauza anuităților (ratelor) mai mari, ce vor trebui plătite după împrumuturile vechi și nouă. E o înlanțuire drăcoasă și apăsătoare de poveri, cari te pot isbi din dreapta, te amenință din stângă, te pot arde din spate, ori din față. Nu scapi de ele decât muncind din greu și cu folos.

Ne trebuiesc dar, an de an, multe mii de vagoane de cereale, de petrol, de benzină, de lemne, milioane de vite, pe cari să le trecem peste granițe și cari să ne aducă dolarii și lirele engleze, . . . cu vagoanele!

Pentru transporturi repezi și export neîntrerupt ne trebuiesc vagoane și locomotive cu nemiluita, căi ferate în stare bună, drumuri de țară (șosele), drumuri județene și drumuri comunale netede și bătute ca masa.

Numai în modul acesta ne vom ușura.

Cârmuitorii noștri, oricari vor fi ei, să pună deci bine sama pentru ce iau împrumuturile? Ce fac cu ele? Se ajung oare pentru a începe munca mântuitoare în toate părțile țării?

Pe lângă întărirea exportului vom griji ca importul să scadă. Ferul îl putem produce la noi acasă. Mașini agricole, automobile, putem produce la noi acasă. Șinele de oțel le-am putea produce la noi acasă. Și câte altele.

Ca să putem lucra în felul arătat, în plugărie și întreprinderi, minerit, fabrici, ateliere, căi ferate, drumuri, zidiri de case în toate orașele etc. etc. eu am făcut socoteala că ne-ar trebui bani buni, nu lei de acuma, ci paralei, în preț de 800 milioane dolari sau 4 miliarde de „paralei“ (adecă lei tari, din cari 5 să ne dea un dolar, ca înainte de războiu).

Lucrul acesta s'ar putea, dacă Banca Națională s'ar îngriji să aibă ca acoperire în privințele sale *aur* în preț de 400 milioane dolari.

În hora generală de muncă folositoare va trebui să ia o parte mai activă și armata noastră, clasa socială care costă jertfele cele mai mari (8 miliarde la an), dar care — în schimbul acestor jertfe — lucrează prea puțin *în timp de pace* (căci în timp de războiu sunt mobilizați și „civilii“). Nici o tagmă de funcționari nu sunt așa de bine salarizați ca ofițerii. Nu există funcționar, care să aibă 1—2 ordonanțe, și alte beneficii, ca ofițerii. Chiar acuma cetesc prin ziare, că numai automobilele domnilor generali și trăsurile celorlalți ofițeri superiori ne costă la an suma frumoasă de 81 milioane lei, atunci când soldații fac în toiu verii instrucția îmbrăcați de iarnă, iar în toiu iernii degeră de frig în posturi.

Ca susținerea oștirii să nu fie o povară prea apăsătoare asupra plătitorilor de dare, am arătat altă dată, că în timp de pace armata se poate organiza, se poate întocmi nu numai pentru deprinderea de arme a recruților, ci și pentru mari lucrări de folos neprețuit în apărarea țării. Astfel de lucrări ar fi, în linia primă, *căile de comunicație*. Toate drumurile le-ar putea face și întreține armata, dacă s'ar organiza în *echipe de pioneri*.

Nu e locul să mă întind mai pe larg asupra acestei chestiuni, dar cu ceva

înțelegere și voință tare, se poate face și schimbarea asta. Cum „muzica militară“ e o instituție de model în zilele de pace și foarte plăcută la toată lumea; cum echipele cartografice militare (cari fac mapele țării) sunt foarte mult prețuite pentru lucrările lor, așa pot fi prețuite și plăcute la toată lumea „echipele constructive“, dacă ele se vor organiza și conduce cu disciplina militară ouvenită.

În acest caz, armata va deveni o adevărată binefacere pentru țară și popor, iar nu o clasă socială cam de lux și consumatoare, cum este astăzi.

Retnvie bunele obiceiuri

Serata culturală-artistică dela Vințul de sus.

De mult n'am văzut o petrecere așa de cercetată și de animată, ca cea dela Vințul de sus, aranjată Duminică în 15 Iulie de către tinerii clerici de pe valea Mureșului, cari învăță în școlile înalte din Blaj. Un grup de 30 clerici au luat frumoasa hotărâre, ca în decursul vacanței, să cerceteze diferite centre, orașele sau comune mai însemnate cu împrejurimi puternice românești și să aranjeze acolo câte o producțiune teatrală, sau o serată culturală-artistică, având ca scop, pe lângă dezvoltarea simțului de dragoste pentru creațiunile alese ale sufletului românesc, sporirea fondului destinat pentru ridicarea unei statui marelui Episcop Inocențiu Micu Clain, întemeietorul Blajului și al școlilor lui vestite.

O astfel de serată culturală-artistică au aranjat de astă dată la Vințul de sus (jud. Turda) sub directa îndrumare și supraveghere a profesorului lor dl *Dr. Augustin Poșa*, un ales flu al acestui ținut, reușind în chip strălucit din toate punctele de vedere. Cine a avut norocul să ia parte la serbarea dela Vinț, nu va uita multă vreme frumoasa manifestație românească din această localitate cu populație mai mult străină, dar cu un mare jur românesc.

În programul seratei au fost numai puncte alese de cor și declamări, cari toate au fost bine executate. La începutul programului, clericul *Grigorie Stanislav* a citit o frumoasă conferință despre Episcopul Inocențiu Micu Clain, arătând neperitoarele lui merite pentru întărirea și înălțarea bisericii românești unite cu Roma și pentru recunoașterea și afirmarea drepturilor națiunii române, atât de asuprită în vremea aceea. Frumos și limpede a declamat clericul V. Cristea, poezia „Moartea lui Hamlet“ de Eftimiu și a cântat impresionanta poezie „Cei doi grenadierii“ de Heine, acompaniat la orgă de dș. *Stelina Nicola*, absolventă a lice-

ului de fete din Blaj. Mult haz a stărnit declamarea comică a clericului *Iuliu Pop*, care pe lângă talentul de declamator s'a dovedit și un dibaciu conducător de cor. Punctele de cor au plăcut asemenea foarte mult, mai ales cântecul „Ilenuței” care a trebuit să fie cântat de două ori.

Serata s'a ținut în sala de cinematograful Restaurantului comunal, provăzută cu bină pentru teatru, pe plafonul căreia — nu știu prin ce întâmplare — a rămas văpsită până astăzi, în al zecelea an al României Mari, pajura Ungariei! Autoritățile competente ar trebui să ia imediat măsuri contra acestei îndrăznețe provocări.

După terminarea programului a urmat o minunată petrecere cu joc, care a durat până la răsăritul soarelui. Așa mare număr de fete frumoase, multe în port național de pe valea Mureșului, nu s'au văzut încă la vre-o petrecere.

Din publicul foarte numeros, care a luat parte la petrecere abia am putut înscrive câteva nume: Dnii preoți N. Galea, Inoc, Mih. Ștef, Decea, Iuliu Căpălnean, Vereșmort, Eug. Circa, Ciugud, V. Crișan, Măhaci, Aur. Pop, Dumbrău; Virg. Nicoară, Ciunga; Victor Nicoară, toți cu familiile; dela Uioara a fost dl medic al salinelor statului Dr. Cornel Circa și Dna, dl Dr. Bazil Stoica ș. a. Dela Aiud: Dl Neamțu, directorul penitenciarului cu Dna, dl Ing. Petre Marcu și Dna, dl prof. Mărginean cu Dna, dl Gheorghe Indreiu, perceptor cu Dna, I. Salcă, secretarul prefecturii cu soția dsale, foarte numeroase învățătoare, absolvente și eleve de școală ș. a. Dela Blaj: Dnii Prof. Dr. Aug. Popa, prof. Al. Lupeanu-Melin, prof. Dr. Vasile Aftenie, Dna E. Pop și fica sa Eugenia Dna M. Nicola cu fica sa dsoara Stelina, dl Dr. Denghel, pretor, dl Dem. Suci, revizor arhid., dl. Ilarie Deac, prof. de cant, dnii Al. Oltean și D. Caijan, notari consistoriali ș. a.

Pe lângă succesul moral petrecerea a avut și un foarte frumos succes material. S'a realizat un venit curat de aproape 15,000 Lei, din care jumătate se va da bisericii gr.-cat. din Vințul de sus.

Dorim din toată inima celea mai frumoase succese inimoșilor clerici întru realizarea scopului lor măreț. Corespondent.

Grăunțe sufletești

Ce spune dl E. Lovinescu despre ortodoxie

Fecundul (care produce mult) scriitor și critic dl *E. Lovinescu*, în: »Critice« vol. X: »Istoria Civilizației Române Moderne« I Forțele Revoluționare, București 1924 pag. 8—12, ne spune, că: »Cel mai activ (care lucrează) ferment (dospeală) al orientalizării a fost însă ortodoxismul. Într-o vreme, în care deosebirile dintre popoare se făceau mai mult prin religie de cât prin rasă (varietate a speciei omenești), el ne-a aruncat în primejdia contopirii în marea masă (grămadă) a Slavilor de sud și apoi de est (răsărit)... În dosul crucii bizantine, se ascundea Rusul. Legându-ne, sufletește, de o religie obscurantistă (dușmană pe față a științei și filosofiei), înțepenită în tipicuri și formalism, ortodoxismul *ne-a impus o limbă liturgică și un alfabet străin* (gând latin exprimat în slove cu cerdacuril), *fără a ne ajuta la crearea unei culturi și arte naționale*«.

»Ocupându-ne, deocamdată, numai cu probleme (ceace este greu de deslegat) sociale, nu ne oprim aici de cât în treacăt la problema ortodoxismului. Amintim doar că nu s'a pus în acelaș sens numai la noi, ci și aiurea. Nu fără interes se pot citi și azi rândurile de acum un veac ale filozofului Ciaadaev asupra situației poporului rus, în cadrul religiei sale. Constatând că, Rușii nu aparțin nici uneia dintre marile

familii ale neamului omenesc; nu sunt nici din occident (apus), nici din orient (răsărit). Așezați dincolo de timp, cultura universală n'a pătruns până la dânșii. — Ciaadaev stăruie asupra cauzei acestei tragedii istorice, asemănătoare celei a noastre: „În timp ce din sânul luptei dintre barbaria popoarelor nordului și înalta gândire a religiei se ridica clădirea civilizației moderne, ce făceam noi? Supunându-ne unei soarte fusteste (care aduce nenorocire), noi ne îndreptam spre nemernicul Bizanț... Prin smulgerea din sânul catolicismului, în care se desăvârșia ciclul (period) civilizației moderne, a rezultat și înstrăinarea de cea de a doua mișcare a culturii europene, reprezentată prin Renaștere (Epoca ce se întinde dela cuprinderea Constantinopolei de Turci (1453) până la sfârșitul veacului XVI. În vremea aceasta se produce în arte și în științe o mare schimbare în spre bine)...»

»Înceind apoi cu constatarea: „Crestinismul rodul creștinismului nu s'a copt totuși pentru noi” — el intra în linia afirmației lui Eminescu că: „Toate popoarele care posedă (au) o înaltă civilizație astăzi, dacă nu sunt, au fost mult timp măcar catolice».

»Pentru caracterizarea insuficienței ortodoxismului ca factor de civilizație, mai reproducem apologul (istorioară cu cuprins moral și de învățatura) filozofului rus Vladimir Soloviev, scos dintr'o legendă națională...»

»Aduagând apoi (Soloviev) că: Orientalul se roagă, pe când Occidentalul se roagă și lucrează, Soloviev încheie: „Isus Hristos a întemeiat biserica nu numai pentru a contempla (a examina cu mintea) cerul, ci și pentru a lucra pe pământ și a lupta împotriva porților iadului. El nu și-a trimis apostolii în pustiu ci în lume, pentru a o cuceri și a o supune Împărăției ce nu-i de pe tărâmul acesta, și i-a îndemnat să aibă nu numai curățenia porumbițelor și violența șerpilor».

„Într'o epocă, continuă dl Lovinescu, în care religia constituia singurul mediu de

Foia „UNIRII POPORULUI”

Adă-ți aminte să sfințești ziua Duminecii

— Povestire din zilele noastre —

Gheorghe Găzdacu se pregătește să plece cu carul în câmp, după fân. Nevasta, înspăimântată de ceace vrea să facă soțul ei în ziua sfântă a Domnului, se trudește să-l desmânte:

— Dar pentru Dumnezeu, omule, ce vrei să faci? Acuma, în ziua de azi? E Duminecă, ziua Domnului. Nu auzi toaca, nu auzi clopotele? La ce te gândești? Ce vrei să faci?

— Lasă-mă muiere, că eu îmi știu năcazul! Nu vezi tu cum se înalță norii? Piciorul stâng, în care am o mătrice câștigată în război, îmi dă de știre, că va fi vreme grea.

Așa mă doare, așa mă junghie. Pot să toace, pot să tragă clopotele, dar vremea grea nu-o vor întoarce!

— Și tu, cu durerea ta, în loc să te întorci la Dumnezeu, în loc să mergi la sfânta liturghie, tu umbli să calci poruncile Lui?

— Nu voi lăsa fânul meu pradă vântului și ploaiei. Cu cât greu l-am strâns și acum când e gata să mi-l ia Dumnezeu? Nu! Asta nu-o las! Mă duc să-l pun pe car, îl aduc acasă îl așez în podul șurii și când îl voi ști la

adăpost, atunci voi sărbători și eu. Ostenit mă voi așeza la masă. Îmi vei pregăti ceva mâncare bună. Un păhar de vin îmi va prinde bine și atunci voi pune și ceva leacuri la piciorul acesta, ca să nu mă junghie așa.

Tot vorbind astfel, Gheorghe Găzdacu se întoarce pe lângă car. Aci pune un lanț lung înainte. Mai așază rudite, le prinde bine la locul lor și, în sfârșit, așază în fundul carului funia cea lungă și furcile. Apoi strigă la slugă:

— Ioane! Ești gata cu caii? Repede, că trebuie să plecăm de grabă!

Clopotele dela biserică satului sună într'una.

— Te rog pentru Dumnezeu, bărbate, nu merge azi nicăiri. Caii, fiind tineri, sunt spărioși. Un vifor mare se apropie. Nici tu nu te simți bine. Bunul Dumnezeu știe, ce ți-se poate întâmpla!

— Nu-mi vorbi atâtea, muiere! Știu eu, ce fac!

— Nu ști, bărbate!.. Să te ferească Dumnezeu de rău!...

Și femeia, făcându-și o sfântă cruce, și scuiindu-și în sân, intră în casă. Nu spune mai multe, căci vede că n'are cui spune. Ion, servitorul, scoate iute caii gata înhamăți. Îi pune la car și în goană nebună ies din curte. Găzda abia se ține pe leasă. Fuga turbată a cailor îi scutură și mărunțiile. Mai ales piciorul îi doare tare.

Sus pe cer norii să îndeasă. Un nor negru, ridicându-se dela Apus, pare ca și cum ar fi un vultur mare, cu aripele întinse. Abia sunt afară din sat și tot cerul e ca și cernit. Soarele s'a ascuns sub nori, prin cai nici o rază nu mai răzbate. Ai putea crede, că-i noapte. Și clopotul dela biserică sună într'una. Fulgere scânteietoare străbat dela un capăt la altul cerul. Se aude un bubuit depărtat. Și clopotul dela biserică sună. Omului nostru i-se pare, că e în războiul trecut de mult. Carul îl scutură. Bubuiturile depărtate se aud ca și cum ar fi niște pușcături de tun, pregătitoare de asalt. Fulgerile i-se par, ca flăcările ieșite din țevă tunului. Iar clopotul sună într'una!...

Sunetul clopotului pare semnal de primejdie, ca locuitorii satului să grijească și să se tragă la adăposturi.

Lui Gheorghe tot mai mult îi vine în minte bătaia, la care a luat și el parte în marile război. Fusese o bătaie cumplită. Dela miez de noapte tunurile băteau atunci îngrozitor. El cu ceialalți soldați erau în tranșeele umplute de apă și noroi. Stăteau cufundați până la glezne în noroiul rece.

... Carul sare peste o groapă și Gheorghe Găzdacul fără se vrea își duce mâna la piciorul care îl doare.

Atunci în noaptea aceea a răcit el, așteptând comanda de asalt. Simția cum îl junghie într'un picior și departe auzia un glas răleț de clopot... Bubuiturile se tot sporesc

desvoltare a civilizației, acțiunea culturală a ortodoxismului nu poate fi deci privită ca îndestulătoare.

»De ar fi izbutit încercările, de altfel stăruitoare, ale catolicismului, soarta poporului nostru ar fi fost alta: revărsându-se asupra lui, cultura latină l-ar fi introdus, cu veacuri înainte, în procesul vieții apusene și l-ar fi smuls, dacă nu politicește, cel puțin sufletește, dintr'un mediu de dizolvare (nădăruire) morală, pe care tradiționaliștii (celor ce le plac vechile obiceiuri și moravuri), obișnuiesc să ni-l prezinte ca pe mediul natural de formație a culturii sufletului românesc.

Iuliu Maior.

Casa ziarului „Patria“

Chemare către toate inimile românești înțelegătoare.

Toate popoarele înaintate în cultură au zeci și sute de gazete cari se tipăresc în fiecare zi, slujind marile interese naționale ale neamului lor. Fără ziare, un popor este ca și lipsit de sânge, de inimă. De aceea, toate neamurile caută să-și sprijinească gazetele lor mari, prin cari pulsează puterea de viață a unei națiuni și se ascut gândurile celea aducătoare de mai bine. Gazetele sunt slova de toate zilele, în care se frământă și rodese celea mai alese minți ale unui popor.

Și noi Românii ne avem zările noastre, însă mult mai puține și mai sărace de cum s'ar cere și s'ar cuveni la un popor atât de mare ca al nostru. În deosebi se poate zice lucrul acesta despre Ardeal, unde noi, la aproape 5 milioane de Români, abia avem 1—2 (după împrejurări) ziare de zi, cari încă luptă cu celea mai mari greutăți și datorii. Ungurii, ori Sașii, mult mai puțini decât noi au și câte 3—4 gazete zilnice, într'un singur oraș mare, cari toate înfloresc și trăiesc împărătește. Iar noi tânjim și azi, în România mare, mai rău chiar decât în vremile de asuprire ungurească.

Această stare de lucruri, vine nu numai cu rușinea ei și cu mare pagubă pentru nația noastră.

De aceea, astăzi, când ziarul „Patria“ dela Cluj se silește din toate puterile să se prefacă într'o gazetă de zi la înălțimea vremilor, avem

cu toții datoria națională să o sprijinim și să o întărim, căci întărind un mare ziar românesc la Cluj, întărim frontul de luptă al neamului nostru față de dușmanii din lăuntru și din afară ai țării.

Ziarul „Patria“ vrea să aibă o casă a sa, ca să nu mai fie împovărată măcar de grija adăpostului zilnic. Un acoperiș care știi că e al tău, este cea mai mare grijă înlăturată în drumul spre întărire și înaintare. Când îți ai cuibșorul tău, oricât de umil ar fi el, te simți mai cu curaj, mai cu putere.

Dorința „Patriei“ este deci foarte de înțeles și foarte de laudat.

Însă cum „Patria“ luptă și a luptat totdeauna cu celea mai mari greutăți materiale, în lipsă de fonduri face chemare călduroasă către toate inimile românești înțelegătoare, să o ajute într'untru îndeplinirea marelui său scop. Ziarul „Patria“ a emis bonuri de câte 5000 Lei, cari se pot cumpăra la toate băncile românești din Ardeal și din sumele astfel adunate se va ridica vrednicul adăpost al marelui ziar românesc dela Cluj. Cumpărătorii bonurilor vor fi socotiți fondatori ai noului așezământ național și numele lor vor fi săpate cu slove de aur în pereții casei, spre veșnică pomenire.

Fiind vorba de un așezământ românesc între atâtea așezăminte străine din marile orașe al Ardealului, îndemnăm și noi, cu toată căldura, pe cetitorii noștri cu dare de mână, să cumpere bonuri de ale „Patriei“ (se pot cumpăra și în rate), ajutând astfel întărirea gazetăriei românești pe acestea meleaguri!

Podoabe și zorzoane pe vremea dragostei.

Podoabe și zorzoane poartă nu numai oamenii, ci și pasările. Cu deosebire papagalii de mare, aumiți și *Macaroși*, pe vremea împerecherii se împodobesc cu tot felul de zorzoane, pe cari le poartă pe cioce. Ciocul se împodobeste cu niște zimți de toate culorile: violeti, roșii, portocalii cu dungi albe, galbene, cenușii și roșii. Adeseori au zimți colorați și la pleoape.

Zimții se ivesc primăvara, pe vremea împerecherii și nu slujesc numai de podoabă, că întăresc ciocul, pentru ca să-și poată săpa cuibul.

După ce a trecut vremea cuibăritului, zimții colorați de pe cioc și dela pleoape cad și *Macaroșii* rămân iarăși urâți ca și mai înainte.

De când se scriu cărți postale.

Mai de mult oamenii, când voiau să scrie cuiva vre-o știre, întrebuntau hârtie și plic, iar pe plic lipiau timbre. Acestea costau mult, așa că trimiterea unei scrisori era destul de scumpă. De aceea un profesor din Viena, cu numele *Emanoil Hermann*, și-a tot bătut capul cum s'ar putea trimite scrisori tot așa de bune dar să costeze mai puțin. Și a găsit, că pe o bucată de carton — un fel de hârtie mai tare și mai groasă — se poate scrie destul de bine și nici nu costează mult. Din acest carton s'a născut cea dintâiu carte postală.

Cărțile postale au fost introduse mai întâi în Austro-Ungaria, la 1 Octombrie 1869. Pe rând apoi a fost introduse în toate țările. Prin introducerea cărților postale s'au sporit mult veniturile poștei și în aceeași vreme s'au cruțat și oamenii de cheltueli prea mari. În zilele trecute, Nemții din Viena, profesorului *Hermann* i-au ridicat la mormânt un monument, în amintirea descoperirii cărților postale.

Pești cari umblă pe uscat.

În apele de pe coastele Franței se găsesec soiuri de pești, înrudiți cu roșiorii bălților noastre, cari trăiesc tot așa de bine pe uscat ca și în apă. Adeseori acești pești ies la blimbare pe uscat și se urcă chiar și pe trunchiurile arborilor.

Între acești pești umblători este unul cu numele *Grondin*, care are înotătoarele prelungite în formă de ghiare, cari îi slujesc la umblat. Capul e foarte mare și învălit în plăci osoase. Când e prins geme dureros. Pescarii îl cunosc de pe gemete. Carnea acestui pește este foarte bună.

Prin India încă trăiește un soi de pește umblător, anume *Anabasul*. Acesta are organele de respirat așa fel întocmite, încât poate rămânea mai multă vreme pe uscat, unde își petrece acățându-se de arbori.

Citiți „Unirea Poporului“.

Scântei de fulger brăzdează cerul!... Și clopotul tot sună.

... O comandă generală. Un „Ura!“ rostit de mii de guri. Un ultim bubuit. O flacăară... Și el peste multă vreme se desmetecește în fundul șanțului... Cumplita amintiri!

Înainte carului tras de cai tineri, abia a câțiva pași, pe marginea drumului, a trăznit într'un leme. Caii spăriați trag la o parte. Carul se răstoarnă. Gazda nost cade în apă lin șanț și deasupra lui se îngrămădesc și anș și rudite și funii.

Caii speriați apucă dintr'odată căruța. Servitorul, speriat și el, a rămas în car cu rânele în mână. Și caii încep o fugă nebună...

Văzutați dobitoș speriat?! Lupul înfricat s'ar băga în vizuina vulpei, iar vulpea înfricată s'ar căuta adăpost și într'o gaură mică, ascundă de soareci!...

Caii lui *Gheorghe*, simțindu-se liberi, o au la o goană furioasă. Drumul li-e deschis... O iau drept înainte. Dar la o cotitură, un nou bubuit și o flacăară! A trăznit din nou!

Și caii trec peste câmpii... Ion servitorul, i ține tare. Trec caii peste holde, peste seminături... Ici răstoarnă un porcoș, colo o căpăț de fân. Carul saltă, se așează iar pe cele 4 roate ale lui, iar caii fug într'una, nebuteste. Într'o jumătate de ceas înconjură tot câmpul.

... Bubuiturile se aud tot mai îndepărtate! Pe cer abia se mai vede câte o flacăară!...

Norii se împrăstie! O rază de soare se arată!... Și caii în pași liniștiți, mânați de servitor, se iatore către sat.

* * *

Gheorghe Gazdacul numai după multă vreme se poate scula de sub sculele cari căzuseră toate peste dânsul. Lanțul e greu. De sub rudite abia se poate descâlci, iar funiile îi fac năcaz. Abia pășește una și se împletește. Mai ales piciorul acela, în care simțește un junghi, îi face trudă. Își aduce aminte, că atunci la asalt a auzit un pocnet greu și deodată n'a mai putut merge. A fost silit să se așeze pe marginea drumului. A stat și clopote depărtate sunau!...

Un dăngătit de clopot se aude și acum.

— Ce?... Și acum sună clopotul?... Da îmi aduc aminte, muierea spunea, că e Duminică, ziua Domnului, ori sărbătoare? Nici eu nu știu! Dar de ce sună clopotul?! Razele soarelui străbat printre nori — *Gheorghe Gazdacul* mai stă puțin și apoi își zice:

— Da! Clopotul sună și chiamă pe credincioși la rugăciune! E ziua Domnului! Și eu ce am voit? Să aduc fânul acasă? Azi în ziua Domnului? Nu-l aduc! Clopotul îmi sună în urechi! Mă duc la biserică! La liturgie, dacă n'o fi târziu!

Și lasă și lanț și rudite și funii, în marginea drumului. Nu-i mai pasă de nimica, nici de car, nici de cai. Clopotul îi sună într'una.

Schiopotând, răzimat de-o creangă uscată,

aflată în marginea drumului, se tărăște cu greu către sat. Soarele lucește frumos, și din nou se aude clopotul.

— Te aud! Viu și eu!

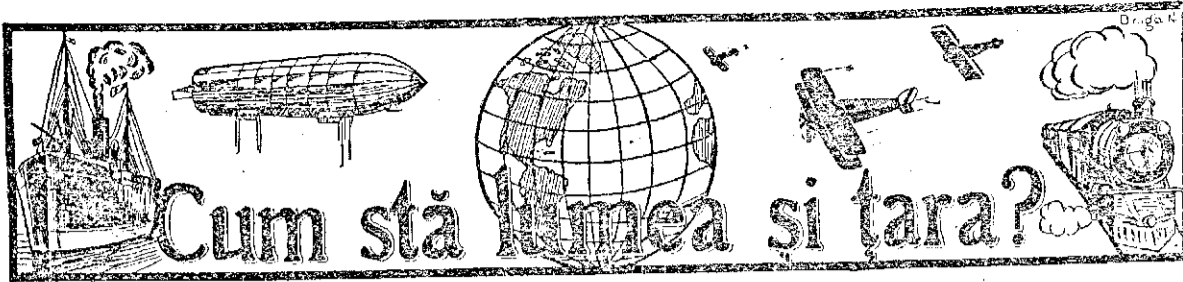
Și deși drumul era greu, și până la biserică trebuia să vree, dar răzimat de creanga aflată, se trudește și ajunge. Intrând în biserică se potrivește tocmai la începutul liturgiei. Se închină la icoane și stând de o parte, răspunde și el cu toată evlavie dimpreună cu ceilalți creștini:

— „Doamne îndură-te spre noi!“ li vine în minte carul și caii lui, cari bunul Dumnezeu știe unde sunt. Dar acum nu-i mai pasă de nimic.

„Doamne îndură-te spre noi!“ cântă poporul și el își aduce aminte, că are lipsă de mila și îndurarea lui Dumnezeu. A voit să facă ceva, ce este împotriva poruncii lui Dumnezeu și El i-a arătat, că nu a făcut bine. „Doamne îndură-te spre noi!“ răsună în biserică și el căzând în genunchi, încă se roagă, ca vameșul:

— „Doamne îndurate spre mine păcătosul!“.

Clopotul sună iarăși, dar acest dăngănit de clopot nu-i mai sună acum în urechi așa trist, ca și până aci. Ca și cum s'ar așeza în inima lui o liniște mare, ca și cum sunetul clopotului i-ar spune, că se poate întoarce îndreptat la casa sa. Muierea neliniștită de întârzierea soțului său și văzând vremea grea, auzind și trăznetul, stă înfricată. De odată aude un

Ce mai e nou în politică

Imprumutul tot nu s'a încheiat încă. Stabilizarea se va face la toamnă.
Bancherii străini la București.

Treaba cu imprumutul merge încet de tot. Băncile străine nu se lasă ușor la târg și sunt foarte sgârcoite. Ne țin cu vorba și ne tot amână. Singuri Francezii se arată mai plainici. Ei sunt gata să ne deie 400 milioane de franci francezi, ca să ne înmulțească circulația banilor. Icolo este vorba numai de un început de învoială asupra imprumutului. La București au sosit de vre-o săptămână trimișii marilor bănci din străinătate, cari pertractează cu guvernul la fața locului, cum se zice. Precum se aude, stabilizarea leului nu se va face decât la toamnă, prin luna Septembrie. Atunci vor ieși mai bine cei cari au proprietăți, adică pământ, case, vite, produse. Deci cine are bani gata, mulți, face bine să-i bage în realități, cari vor crește la preț. Așa spun pricepătorii.

O parte dintre nenorocii dela Miazănoapte au fost mântuiți

Vaporul rusesc „Krassin” plecat demult în căutarea celor ce s'au nenorocit cu balonul „Italia” a reușit în săptămâna trecută (Joi, 12 Iulie) să găsească pe oamenii lui Viglieri, părăsiți de Nobile pe un sloi mare de gheață și i-a luat cu sine. Cei mântuiți, anume

Viglieri, Troiani, Behurek, Ceccioni și Viagi sunt sănătoși, afară de Ceccioni, care are piciorul rupt. Tot „Krassin” a mântuit și pe alți doi Italiani din oamenii lui Nobile, Mariano și Zappi, cari pleaseră pe jos, să caute ajutoare împreună cu profesorul svedez Malgreen. Pe aceștia i-au găsit Rușii aproape liniți de foame, căci nu mai mâncaseră de 2 săptămâni. Malgreen era însă mort. Se spune, că acesta fiind bolnav și ne mai putând umbla, a fost părăsit de cei doi tovarăși ai săi, cari mai pe urmă l-au regăsit iarăși mort. Pentru moartea lui Malgreen Svedezii sunt foarte necăjiți și acuză greu pe Italiani.

Toți cei nenorociți cu balonul „Italia” au trecut prin suferințe groaznice, pe cari le vom povesti și noi într'unul din numerii viitori ai gazetei noastre.

Mai sunt acum pierduți printre ghețurile veșnice cealaltă parte a oamenilor lui Nobile, cari au fost țăriți de balon în ținuturi necunoscute și cari n'au dat până acum nici un semn de viață. Intre aceștia se află și un preot italian.

Apoi mai este pierdut vestitul călător *Amundsen* cu doi tovarăși, cari pleaseră cu aeroplanul să caute pe

uruit repede ce se oprește la poartă. Ingrijorată iese.

— „Unde îți e stăpânul?”

— Nu știu, răspunde servitorul.

Un trăznet ni-a speriat caii, cari au răsturnat carul. Gazda a rămas jos. Tot hotarul l-am încunjurat, până am putut domoli caii. Lanțul, ruditele, funiile le-am aflat acolo unde a rămas stăpânul, dar pe dumnealui nu l-am aflat.

— Unde poate fi?...

— Nu știu! Fii bună deschide poarta.

Caii sunt încă neliniștiți. Nu cutez să-i las din mână.

Cu mâna tremurândă deschide femeia poarta și lasă să intre caii plini de spume, după fuga sălbatică ce-au făcut-o.

Și clopotul sună la biserică, de ieșire. Zmerită se oprește. Își face o cruce și zice:

— Doamne iartă-mă, că n'am putut fi azi la biserică.

Primească Dumnezeu sfintele rugăciuni! Abia sfârșește și de cătră ușiță se aud pași greoi.

— Cine este?...

— Eu, muierel!..

— Tu? dar de unde și cum? Carul și cai plini de spume, acum au sosit!..

— O știu!...

— Dar tu unde ai fost?...

— La biserică muierel!.. Bunul Dumnezeu mi-a arătat, că în Dumineci și Sărbători acolo

e locul nostru. Din apă, plin de noroi, și cu piciorul meu acesta m'am tras până la biserică. M-am închinat. Mă chema clopotul. Și să fi văzut cu ce evlavie am zis cu cealaltă: „Doamne îndurate spre noi!” De azi înainte la noi nu se lucrează în Dumineci și Sărbători. Dumnezeu astăzi mi-a arătat, că trebuie să ținem legea lui. Mi-a arătat-o și mai demult, dar eu nu am priceput. — Acum înțeleg, că porunca, e poruncă: „Adu-ți aminte să sfînțești ziua Domnului!” Vom lucra noi în zilele slobode, dar Dumineca și în Sărbători vom merge la biserică. Servitorul își va isprăvi lucrurile sale des de dimineață și apoi și el va merge la biserică. Să se roage, să cânte și el, să asculte predica părintelui.

— Te-ai schimbat Gheorghe!

— Dumnezeu cel atotputernic m'a schimbat! — Ei mi-a deschis ochii!...

Să dăm mulțumită Lui!

— Amin! Așa să fie! — răspunse femeia, făcându-și cu multă bucurie sfânta cruce.

Preotul Herțegh din Aușeu.

Roiuri de lăcuste. Asupra câtorva sate din județul *Prahova*, au năvălit în timpul din urmă roiuri mari de lăcuste, cari fac pagube cumplite. Ele sunt atât de multe, încât sătenii le adună cu lopețile. S'au luat măsuri ca să fie pustiite.

Nobile și nu se mai știe nimica de dânșii. Veștile cari grăiau mai zile trecute despre aflarea și mântuirea lor s'au dovedit neadevărate.

Cutremur mare în Turcia

Duminecă în 15 Iulie s'a simțit un cutremur groaznic în orașul Smirna din Asia mică și la Torbali din apropiere de Smirna. Cutremurul a început la ceasurile 11 și a ținut până la începutul amiazii. O mulțime de case din Smirna s'au dărâmat și au perit și oameni. La Torbali n'a rămas nici o singură clădire în picioare, iar pagubele sunt neînchipuit de mari.

Călduri ne mai pomenește în toată Europa

De vre-o săptămână în întreaga Europa s'au lăsat niște călduri înspăimântătoare, cari au pustiit și oameni murit oameni de căldură la Viena, Austria, la Budapesta în Ungaria, prin alte mari orașe ale Europei.

La Cluj a căzut de căldură strada sateanul Ioan Pop și a și murit pe loc. La București oamenii nici mai îndrăznesc să iasă la stradă în amiază. Într'o singură zi au adunat doctorii de pe străzile înfierbântate de căldură 60 de oameni.

La noi, în Blaj, termometrele arătat la soare peste 50 de grade Celsius, iar în odăi avem și căldură de 27 grade.

Din Anglia se vestește că se vorbește dinspre Miază-noapte un mare de răcoare, despre care se spune însă că nu va ținea mult și vor urma călduri și mai mari. În Londra, cu totul valul de răcoare despre care se amărește, Duminecă în 15 Iulie au fost peste 30 de grade căldură, în umbra.

De-o rămânea vremea tot așa, să mănăturile cu porumb (cucuruz) să prăpădesc.

Ce-a mai iscodit răutatea americană.

Poliția din Chicago (America) a băgat de seamă, că hoții din acel oraș întrebuințau de-o vreme încoace, niște gloanțe de revolvere cari ajungând în trupul rănitului, chiar dacă n'au atins părți primejdioase, totuși ucide cel lovit și încă în chinurile celea mai groaznice. Făcându-se cercetări, s'a stabilit că gloanțele sunt otrăvite cu o otrăvă foarte tare de care nu este apărare. Ajunge să fi lovit de un asemenea glonț și numai la un deget să mori ca de năpraznă. Noile gloanțe otrăvite sunt mai cumplite decât așa numitele cartușe dum-dum, de cari s'au folosit unele armate în mare război.

Câte bucate vom avea.

Până în timpul din urmă s'a îndurat bunul Dumnezeu să ne lăsat veac bun pentru bucate, încât se crede că vom avea roadă foarte mănoasă în toată țara. Se secără spicoasele și, precum sunt înștiințările sosite la Ministerul de agricultură, România noastră va produce cel puțin un milion vagoane de cereale, numai din grâu, orz, ovăș și secară. Numai de ne-ar răbăta Tatăl din ceriu, să le vedem și adunate în alese. Și de s'ar îngriji cămăuitorii, să se deschidă exportul și să se facă preturi bune, să se mai salte din necazuri bieții plătitori măcar acum, când bunul Dumnezeu ne-a lăsat cu amândouă mâinile.

Știrile Săptămânii

Parastas pentru Regele Ferdinand.

În ziua de 21 Iulie s'a împlinit un an dela moartea Regelui Ferdinand, pe care l-a plăns cu atâta jale întreg neamul nostru. În această zi s'a slujit un parastas la Mănăstirea Curtea de Argeș, unde este îngropat marele răposat. A fost de față Regina văduvă Maria, Curtea regală, Înaltii Regenți, miniștrii și alți mari slujbași ai țării.

Indreptare.

Din lista bacalaureaților, pe care am publicat-o în nr. 27 al gazetei noastre, din greșală a rămas netipărit numele tânărului *Popa Ilie*, absolvent al liceului din Blaj, care încă a trecut cu succes examenul de bacalaureat. Indreptăm cu plăcere greșala deatunci.

Se măsură întinderea țării noastre.

O comisiune de ingineri și de topografi au început să facă măsurături, ca să se poată stabili întinderea pe care o are România noastră, după noua așezare a granițelor sale, câștigate în marele război. Comisia se află acum în munții Brașovului, apoi va urma cu tinuturile dela Dunăre și dela Marea Neagră, apoi va trece în Basarabia și Bucovina. Măsurăturile vor ținea câțiva ani.

Un socru care-și jefuiește ginerele.

S'a întâmplat în comuna Tâmbaia din județul Satu Mare. Iată cum ne povestește cazul un cetitor al gazetei noastre din acelea părți: În ziua de 18 Iunie, pe la ceasurile zece, un om din sat cu numele Firtu Gavril, aflându-se dator și lipsit de bani, s'a dus la casa ginerele său, să-l jefuiască. Ginerele cu părinții lui și cu căsenii erau duși la lucrul câmpului. Și a venit în casa singur socrul Firtu Gavril, crezând că găsește banii, pe cari ginerele său i-a scos din bancă dela Baia mare. Un băiat de 14 ani din vecini, a văzut ce se întâmplă și a fugit tot într'un suflet după stăpânii casei, în câmp. Când a sosit ginerele cu ai casei, au găsit spargere mare și femeile din vecini plângeau de ceea ce s'au întâmplat. Păgubașii s'au plâns la primărie și la secția de jandarmi din Seini, cari au luat proces verbal. Acum ginerele așteaptă judecata asupra socrului său, care a fost arătat la judecătoria din Satu Mare. Așa ceva nu s'a mai pomenit din părțile noastre, ca socrul să lăcomească la avutul ginerele său. Slabă treabă!

Când n'avem grijă de copii.

În comuna Pădureni din apropierea Clujului, niște copii lăsați de capul lor s'au jucat cu chibrituri și au aprins niște paie, din cari au ars șapte gospodării. Dacă nu săriau într'ajutor focarii din Cluj, ardea satul întreg. În grajdurile arse, au pierit și mai multe vite. Pagubele se urocă la peste 2 milioane lei.

Un soi nou de puști militare

Englezii introduc la armata lor un fel nou de puști, mult mai rezezi decât cele cunoscute până acum. Cu acestea puști automate (cari se încarcă de sine ca revolverele), se pot da 35 de gloanțe pe minut. Umblarea cu ele este foarte ușoară și nici nu trag prea mult la greutate. În manevrele de toamnă ale armatei engleze, soldații vor face exercițiile cu acestea puști.

Câți prizonieri români mai sunt în Rusia? A sosit de curând din Rusia un fost prizonier, cu numele Liviu Tudoran, care aduce vestea, că în Bolșevicia mai trăiesc 13,400 de Români, rămași acolo ca prizonieri din marele război. Liviu Tudoran, care-i om cu carte, spune, că bieții noștri Românași au în Rusia un trai dintre celea mai grele, fiind puși de bolșevici la muncă silnică. S'ar întoarce acasă și nu pot, că nu capătă pașapoarte și n'au nici bani de drum. Pentru Dumnezeu, până când vor mai trebui să mănânce pita amară a străinătății, acești nenorociți fii ai neamului nostru? Nu se gândește nimenea să i caute și să-i aducă acasă? Ce zice maritul guvern?

Orbi din naștere vindecați. În orașul Triest din Italia, un doctor cu numele Appolonie a reușit să vindece, prin operație, trei tineri cari erau orbi din naștere. Cei vindecați văd cum se cade și nu se pot indeajuns mira, de lumea, pe care până acuma n'au cunoscut-o decât din auz sau din pipăit. Uaful dintre tinerii s'a speriat mai ales de cănele cu care el de atâtea ori se jucase înainte. Când l-a văzut întâi, a luat-o la fugă și nu s'a oprit până nu i-a auzit lătratul. Numai după glas și-a recunoscut pe bunul prieten al copilăriei. Vai ce frumoasă-i lumea! — a strigat altul dintre orbi vindecați. De loc nu mi-am închipuit să fie așa! Toți trei vindecații sunt foarte fericiți. Dar și mai fericit decât ei, este medicul care a izbutit să le deschidă ochii. Vestea doctorului Appolonie s'a lăsat peste toată Europa.

Cum se scaldă domni. Aproape în toate orașele mai mari de pe la noi, s'au făcut așa numite „stranduri” sau scâlzi domnești, unde își răcoresc orașenii nădufurile verii. După moda cam nerușinată din zilele noastre, pe nisipurile acestor scâlzi se pot vedea, împreună, bărbați și femei, în haine de scaldă lipsite de orice bunăcuviință. Se găsească domnișoare, cari par'că anume își pun la vedere goliciunile, în văzul bărbaților. În aceeași privință, spun gazetele, căci mai cu seamă la Arad e mare țigănie. Cică însăși poliția s'a simțit îndemnată să facă un pic de rânduială. Joi, în săptămâna trecută, s'au dus comisarii de poliție la fața locului și au cules pe toate doamnele și domnișoarele cari aveau haine nerușinate și, luându-le la întrebări și la vizită cătănească, le-au dat în judecată. Să fi văzut cum se coperiau și se îmbrăcau de repede ușoraticile „golănețe”, când au aflat despre ce este vorba! Între celea închise și vizitate de către comisarii de poliție, zice că s'au aflat și femei și fete din lumea cea mai „bună”. Bravo poliție! Așa ar trebui să se facă pretutindeni, unde își uită oamenii de simțul creștinesc.

Fetiță omorâtă de un cocoș. În comuna *Letea nouă* din Basarabia, o femeie cuprinsă cu lucrul și-a lăsat fetița de un an și două, luni afară, pe prispă. Un cocoș mare ce se găsea în ogradă, infuriat cine știe de ce, s'a repezit la copilă și i-a scos ochii cu ciocul. Apoi i-a găurit și moalele capului, încât biata copilă a murit în chinuri groaznice. Spurcăciunea de cocoș se plimba apoi, nepăsător, prin curte. Iată deci, că și celea mai blânde și mai casnice dobitoace pot face rău copilășilor lăsați singuri. Mamele să ia aminte!

x Pentru negustori. Un copil din familie bună, țărăneasă, absolvent de 6 clase primare, *caută loc de ucenic* într'o prăvălie românească de mărunțisuri. Adresa: *Grigore Suciu, Miheșul de Câmpie, județul Cluj.*

Redactor responsabil: IULIU MAIOR.

Internatul școlilor secundare gr.-cat. române de fete din Blaj.

Concurs de primire

În baza deciziei P. Ven. Consistor Arhiepiscopesc din Blaj, nr. 4200/928, se publică *Concurs de primire în Internatul școlilor secundare gr.-cat. române de fete din Blaj* (Liceu, Școala Normală și Curs primar) cu *terminul de 10 August 1928*, pe lângă următoarele condițiuni:

1. Taxa de întreținere pe întreg anul școlar 1928/9 face Lei 15.000—plus Lei 500, taxă de instalare.

Această taxă se va plăti în patru 4 rate și anume: Lei 4500+500 cu ocaziunea înscrierii, Lei 4500 la 1 Decembrie 1928, Lei 3000 la 1 Februarie 1929 și Lei 3000 la 1 Aprilie 1929.

Pentru cheltuielile particulare (material de scris, lucru manual, desemn, repararea ghetelor, cârpițul hainelor), e consult, ca fiecare elevă să depună cu ocaziunea înscrierii o sumă de 1700—1800 Lei. Acești bani se vor administra de Direcțiunea Internatului, dându-se seamă individual despre cheltuielile făcute. Elevelor li-e interzis să aibă bani la sine,

2. Elevele vor aduce cu sine următoarele efecte: 1 saltea (lungă 1.80 m. lată 0.90 m.), 1 pernă, 1 plapomă de lână, 1 plapomă de vară, schimb dublu pentru pat, 1 cuvertură albă p. pat, 4 cămăși de zi, 4 cămăși de noapte, 12 batiste, 3 fuste de pichet și 3 de vară, 4 perechi indispensabile, două șorțuri de clott cu mâneci, 2 perechi ghete de piele 1 pereche pantofi, 1 pereche galoși, 1 costum de baie, 1 halat larg pentru dormitor, 1 palton de iarnă, 1 jachetă, 1 broboadă de lână, 2 perechi mănuși, 4 ștergere și un ștergar pentru bucătărie (care rămâne Internatului), perii de ghete, 1 casetă complet aranjată pentru toaletă (cu săpun, perie și prafuri de dinți), 1 cutie cu ace de cusut, de siguranță, ață de cârpiț ciorapi, albă și neagră. În loc de pardesiu, e de lipsă perelină neagră, care se va face, după îndemnul date de Institut, sau eventual, se va confecționa chiar la Institut.

Deodată cu rezoluția de primire i-se va trimite fiecărei eleve un număr. Acest număr va fi cusut la loc bine vizibil, pe toate lucrurile ce le aduce cu sine respectiva elevă. Pentru obiectele nenumerizate, ori cari nu sunt cuprinse în prospect, Direcțiunea Institutului nu ia răspundere. Fiecare, buc, de rufă, va fi marcată așa, că marcată fiind, să fie numărul bine vizibil.

3. *Ținem să amintim, că Internatul este provăzut cu instalație de încălzire centrală, conductă de apă, baie comună, infirmărie, dormitoare și sale de zi*, toate în condițiile cele mai igienice, și că nu numai conducerea și supravegherea, dar întreg serviciul din internat este îndeplinit numai de membrele Congregației de Surori.

4. În Internat se poate lua instrucție de pian, *ore și exercițiu*, despre al cărei rezultat la finea anului școlar se va da examen în Internat. Cursurile de pian se pot face după dorință.

5. Spre orientare comunicăm aici câteva puncte din Regulamentul intern al Internatului:

Elevele sunt datoare necondiționat și fără nici o excepție să observe orarul zilnic și ordinea internă a Institutului.

Fete logodite nu pot fi eleve ale Internatului.

Elevelor le este cu desăvârșire interzis să poarte haine cu mâneci scurte, decoltate ori scurte: le este asemenea interzis să-și taie părul, cu excepția elevelor din clasa I—IV, fiind

toate elevele datoare să-și poarte părul simplu, potrivit unei eleve de școală.

Correspondența elevelor va fi rigoros controlată. Ele vor scrie regulat părinților tot la două săptămâni, iar la dorința acestora, le pot scrie chiar în fiecare săptămână odată. Correspondența de prisos cu prietene și cunoscute e interzisă, asemenea e interzisă și se pedepsește cu eliminare din Internat orice corespondență secretă, respectiv expediată fără știrea superiorității.

Cercetarea elevelor în Internat se poate face de două ori pe săptămână, Joia la orele 14—16 și Dumineca la orele 14—17, însă numai din partea părinților și a persoanelor admise de Direcțiune.

Elevele, cari doresc să petreacă vacanța de Crăciun și de Paști în familie, nu pot pleca din Internat, decât însoțite de părinți, ori de o persoană împuternicită din partea părinților prin scrisoare adresată Direcțiunii Internatului. Altfel eleva va fi însoțită în călătorie de o persoană de încredere a Internatului, pe spelele părinților.

6. Cererile de primire se vor adresa și trimite Venerabilului Consistor arhiepiscopal din Blaj. În cerere părinții vor declara, că cunosc și că vor observa toate condițiunile de mai sus. La cerere se va alătura carte de botez, certificat școlar și un plic *provdaut cu adresa exactă și cu marca postală cuvenită pentru trimiterea recomandată a rezoluției.*

Se primesc în Internat și copile de clase primare.

Blaj, la 21 Iulie 1928.

1-4 (333)

Direcțiunea

Rectoratul Internatului de băieți — Blaj

Nr. 18—1928.

Concurs

de primire la Internatul Vancean de băieți

Preaveneratul Consistor arhiepiscopal cu Ordinul Nr. din 4199 din 10 Iulie 1928 publică concurs de primire pe anul școlar 1928/9 la Internatul Vancean de băieți, cu termenul de 15 August 1928, pe lângă următoarele condițiuni:

1 Taxa pe anul școlar 1928/9 face 12.500 lei. Aceasta se va plăti în trei rate și anume: la începutul anului școlar 4500 lei, 4000 la 1 Ianuarie 1929, iar 4000 lei la 1 Aprilie 1929.— Pentru cazul, că în cursul anului prețurile s'ar urca simțitor față de cele curente, Consistorul își rezervă dreptul de-a impune o suprataxă corespunzătoare.

2 Elevii noi ai Internatului vor mai solvi la înscriere o taxă de 200 lei..

3. Fiecare elev trebuie să aibă—fiind altfel refuzat la primire — următoarele efecte: 1 saltea (sac de paie) și 2 cearceafuri (lepedee) de pus de saltea; 2 perini (nu prea mari) și 4 fețe de perină; un țol, sau plapomă și 2 fețe; 2 lepedee albe de geolgiu (colorate și de lână nu sunt bune, fiindcă strică uniformitatea) de mărimea 160×140 cm. pentru acoperirea paturilor; 1 palton pentru vreme de iarnă, cel puțin 2 rânduri de vesminte și 2 perechi de ghete bune; cel puțin câte patru perechi de schimburi bune; 3 ștergare; cel puțin 6 batiste; 1 pahar pentru apă; 1 tacâm (cuțit, furculiță și lingură) și cel puțin 3 servete; 1 perie de vesminte și perii de ghete; piepteni; 1 săculeț pentru a da rufe la spălat. Pe toate rufe și vesmintele cari se dau la spălat precum și pe săculeț, se va coase numărul ce se va indica în rezoluția de primire. (Elevii din anul trecut vor avea numărul vechiu).

4. Părinții sau tutorii elevilor se vor obliga în cererea de primire, că vor împlini exact aceste

condițiuni. Pentru cei cari n'au fost anul trecut elevi ai Internatului, se va alătura la petiție și extras de botez și certificat școlar.

5. La cerere se va alătura și câte un plic *timbrat (recomandat)* de mărime potrivită, purtând adresa exactă a petiționarului, pentru a se putea da răspunsul de urgență.

Cererile se adresează Prea Venerabilului Consistor și se trimite deadreptul la Rectoratul Internatului.

Blaj, la 10 Iulie 1928.

Dr. Iuliu Florian

Rectorul Internatului de băieți.

Primăria orașului de reședință Blaj.

Nr. 1600—1928.

Publicațiune

Se aduce la cunoștință publică, — cumcă pentru aprovizionarea Spitalului comunal cu 6 vagoane lemne de foc și a Birourilor Primăriei Blaj cu 2 vagoane lemne de foc, — în ziua de 25 August 1928 ora 11 a. m. se va ține la Primăria orașului de reședință Blaj, — licitație publică, în conformitate cu art. 72—83 din Legea Contabilității Publice.

Asupra condițiunilor de licitație și caietului de sarcini, concurenții pot lua informațiuni în orice zi în orele de serviciu la Primăria orașului de reședință Blaj.

La ofertă, trebuie neapărat alăturată, recipisa de consemnare de drept, garanță a sumei oferite, fără de care ofertantul se va respinge. Supraofertele nu se admit.

Blaj, 7 Iulie 1928.

Șt. Dragoșiu,
primar.

I. Drăgoiu,
șef. serv. adm.

(533) 1—1

Publicație de licitație.

Subsemnatul aduce la cunoștință, că se va licita marfa, împreună cu toate instalațiunile, din prăvălia falitului Wilhelm F. Rozenstein din Micăsasa, (jud. Târnava-Mică).

Până în 21 Iulie seara la oarele 6 p. m. se pot înainta oferte închise asupra întregului inventar, la mâna curatorului masei. Consiliul falimentar va decide asupra acestor oferte imediat.

În caz de neacceptare a ofertelor închise se va ține licitație publică, vânzându-se mărfurile ofertanților, cari vor oferi mai mult.

Licitația publică se va ține în 23 Iulie, Luni la orele 2 p. m. în comuna Micăsasa la la prăvălia falitului.

Condițiunile de licitație precum și inventarul se pot vedea la curatorul masei.

Dr. Zaharia Boila

advocat în Blaj, curator al
masei falimentare

(535) 1—1

Primăria orașului de reședință, Blaj.

Nr. 1570—1928.

Publicațiune

Pentru aranjarea unei camere de inspecție, la Primăria orașului Blaj, în conformitate cu ordinul Ministerului de Interne Dir. Comunală Nr. 12487 din 25 Iunie 1928 C. se aduce la cunoștință publică, că spre acest scop, în ziua de 25 August 1928 ora 10 a. m. se va ține la primăria orașului Blaj, în conformitate cu art. 72—83 din Legea Contab. Publice licitație publică pentru procurarea acestui mobilier și anume:

1 pat cu somieră;

1 noptieră;
1 spălător complet;
1 dulap cu oglindă;
1 cuier stativ (acățător);
1 masă
3 scaune.

În ofertă, pe lângă recipisa de consemnare de 4% drept garanță a sumei oferite, se va aminti pe lângă prețul în parte a obiectului și materialului, din care e construit precum și termenul de livrare.

Supra oferte, sau ofertele, cari nu vor conține recipisă de consemnare a garanței, se vor respinge.

Asupra condițiunilor de licitație și caietului de sarcini, concurenții, pot lua informațiuni la Primăria orașului Blaj, zilnic în orele de serviciu.

Șt. Dragoșiu,
primar.

I. Drăgoiu,
șef. serv. adm.

Se caută un

GRĂDINAR

priceput și în stupărit. Ofertele cu o recomandatie de la un preot, sunt a se trimite la RECTORUL INTERNATULUI DE BĂIEȚI DIN BLAJ.

(537) 1—2

Administrația Centrală Capitulară, Blaj.

Nr. 509—1928.

Concurs

La economia fundațiunii Metrop. Ioan Vancea din Sânmiclăuș, jud. Târnava-mică, este vacant postul de logofăt. Pentru ocuparea acestuia se publică concurs cu termenul de 15 August 1928.

Doritorii de a-l ocupa au să-și înainteze: 1. Cererea scrisă cu mâna proprie, 2. Extras de botez, 3. Certificatul de pricepere în art. economiei, 4. Certificat de moralitate de la preotul propriu.

Retribuție: Salar, bucate, locuință în natură, încălzit, luminat, și drept de a ținea vită, etc., toate pe cum le au logofeții altor economii fundamentale.

Blaj, la 16 Iulie 1928.

Dr. Ambrosiu Cheșianu,

(537) 1—2

administrator capit.

Notariatul cercual, Bucerdea grănoasă.

Nr. 854—1928.

(534) 1—2

Publicațiune

Se aduce la cunoștința generală, că se arădează prin licitație publică teritoriile de vânat ale comunelor: Bucerdea grănoasă, Ciucinelul de jos și Cisteiul român.

Arândarea se face pe termen de 6 ani — până la data de 31 Octomvrie 1933. — Condițiunile de licitație se vor vedea din caietul de sarcini cari se află la acest notariat. Prețul de strigare pentru comuna Bucerdea este de 1600 Lei, Crăciunelul 1500 Lei și Cisteiul 1000 Lei. Licitația va avea loc la primăria Bucerdeei comune între orele 9—12 în zilele: Bucerdea 18 August, Crăciunelul 19 August și Cisteiul la 15 August a. c.

Doritorii de-a lua parte la licitație vor depune vadiul de 100% după prețul de strigare.

Bucerdea grănoasă, la 11 Iulie 1928.